

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Hlavničkou, advokátem, se sídlem Plzeňská 1700/9, Děčín, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2004, č. 62/2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2009, č. j. 6 Ca 78/2009 - 27,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2009, č. j. 6 Ca 78/2009 - 27, o odmítnutí jeho žaloby proti rozhodnutí žalované o jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR.

Městský soud žalobu odmítl, protože žaloba směřuje proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, útvaru rychlého nasazení, ve věcech služebního poměru ze dne 14. 6. 2004, č. 62/2004, tedy proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti kterému nebylo podáno odvolání. Městský soud odkázal na § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), podle nějž se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění platném k datu napadeného rozhodnutí, připouštěl opravný prostředek, který žalobce nevyčerpal, a proto

městský soud s odkazem na § 68 písm. a) s. ř. s. posoudil žalobu jako nepřijatelnou a podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítl.

Ve své kasační stížnosti se žalobce dovolává kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. a uvádí, že byl propuštěn ze služebního poměru v ochranné době, kdy byl v pracovní neschopnosti a zotavoval se z následků služebního úrazu. Odvolání proti napadenému správnímu rozhodnutí nemohl podat, protože jeho pracovní neschopnost byla ukončena až dne 16. 3. 2005. Stěžovatel poukázal na to, že měl několik služebních úrazů - ten nejzávažnější v roce 1999, kdy utrpěl tříštivou zlomeninu dvou hrudních obratlů a komplikované poranění nohy. Stěžovatel dále poukazuje na to, že po úraze v březnu 2004 trpěl intenzivními bolestmi páteře a hlavy, musel užívat tisíce prostředky a nebyl schopen koncentrace a písemného projevu, proto odvolání ve stanovené lhůtě nemohl podat. Stěžovatel zdůraznil, že bylo porušeno jeho hmotné právo, pokud s ním žalovaná ukončila služební poměr v ochranné době, kdy se léčil z následků služebního úrazu. Toto hrubé porušení zákona je hlavní a prvotní, zatímco procesní skutečnost, že se nebránil podáním opravného prostředku, je třeba považovat za druhotné a irelevantní.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadené správní rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 29. 6. 2004. Stěžovatel odvolání proti tomuto rozhodnutí nepodal a nevyčerpal řádný opravný prostředek. Vyčerpání řádných opravných prostředků je podmínkou domáhat se práv žalobou proti rozhodnutí správního orgánu u správního soudu.

Nejvyšší správní soud posoudil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje námitku z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Jelikož se jedná o kasační stížnost, která směřuje proti rozhodnutí městského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou konstantní judikaturu, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikovaný pod č. Sb. NSS 625/2005, dostupný i na www.nssoud.cz, kde bylo konstatováno, že „v takovém případě však z povahy věci pro stěžovatele přicházejí v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.“ Nejvyšší správní soud bude tedy přezkoumávat napadené rozhodnutí městského soudu pouze ohledně kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud pro tento důvod shledává kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel sám potvrdil, že mu bylo doručeno rozhodnutí ředitele Policie ČR, útvaru rychlého nasazení, ve věcech služebního poměru ze dne 14. 6. 2004, č. 62/2004, a že si proti tomuto rozhodnutí nepodal odvolání. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel bránil podáním žaloby k soudu v srpnu 2008. Stěžovatel sice tvrdil, že v době, kdy mu bylo doručeno napadené správní rozhodnutí, byl v pracovní

neschopnosti, avšak soudu předložil pouze doklad o tom, že měl dne 4. 8. 1999 úraz. Stěžovatel tedy svá tvrzení, o něž se ve své kasační stížnosti a žalobě opírá, nijak nedoložil.

Nejvyšší správní soud při posuzování stížnostních námitek vyšel z právní úpravy, platné v době vydání napadeného správního rozhodnutí. Podle § 132 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění platném k datu napadeného rozhodnutí, může proti rozhodnutí služebního funkcionáře účastník řízení podat odvolání do 15 dnů. Podle § 132 odst. 5 téhož zákona může služební funkcionář příslušný k rozhodnutí o odvolání, tedy odvolací orgán, prominout zmeškání lhůty, jestliže k němu došlo ze závažných důvodů a účastník řízení o to požádá do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání, a zároveň podá odvolání.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že stěžovatel podal správní žalobu proti rozhodnutí orgánu prvního stupně, což soudní řád správní neumožňuje. Jak již ve svém rozhodnutí konstatoval městský soud podle § 5 s. ř. s. se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen po vyčerpání řádných opravných prostředků, které v tomto případě zvláštní zákon upravuje. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je správní žaloba nepřipustná, pokud žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle soudního řádu správního nepřipustný. Městský soud tedy v posuzovaném případě nemohl postupovat jinak, než shledat žalobu stěžovatele nepřipustnou a z toho důvodu jí odmítnout.

Nejvyšší správní soud tedy závěrem konstatuje, že napadené usnesení městského soudu je zákonné a námitky stěžovatele nejsou důvodné. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V případě žalovaného, který byl procesně úspěšným účastníkem, nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly a Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu